

és az Egyetemes Ész zászlaja alatt. *(David lassan, észrevétlenül távozik a színről.)* Nem, Robespierre, sohasem leszek a tiéd. Egy napra, egy órára sem. Nem az én felelősségem, hatalmam sincs rá, hogy ellenálljak a benned elszabadult Rosznak. Azt szeretném, ha megbánná minden. Ha máskor nem, legalább a guillotine árnyékában.

ROBESPIERRE: Megtiltom, hogy így beszélj! Szent ügyért, a nép ügyéért harcoltunk. Valóban megeshet, hogy a félrevezetett, vaksi tömeg most cserbenhagy minket. De a testi megsemmisülésünkön túl igenis, ott az Eszme. A szabadság, az egyenlőség és testvériség eszméje, amely mint bűvópatak, mint parázs az üszök alatt...

SAINT-JUST: Maximilien, kérlek, ne komédiázz. Tényleg vége. Hazardíroztunk, és nem jött be a lap. Ne félj, csak egy pillanat az egész, talán nem is fáj. *(Kintről zaj)*

ROBESPIERRE: Mindenki áruló! Franciaországban nem maradt egyetlen hűséges ember sem. Beleértve benneteket is itt, körülöttem. És aki nem döfött még hátba, az is kapható bármire. Kivételt csak a nyáladzó idióták jelentenek.

AUGUSTIN: Maximilien! David eltűnt. Itt hagyott minket, kerekét oldott. *(Zaj erősödik)* Éreztem, hogy nincs minden rendben vele.

ROBESPIERRE: Franciaországnak vége. Ez ellenforradalom!

TRICOTEUSE: Kisasszony! Kinyírhatom végre ezt a senkiházit? Egy percig se sajnálja, ez sem több, mint

bármelyik a fajtájából. Felemelkedik, és lehanyatlik a csillaga. Csak a mellékutcák és sikátorok népének nem jut elég a reményből. Nem a szegénység és az elnyomottság. Hanem hogy akármint is alakuljanak a dolgok, mi, odalentiek folyton-folyvást rossz lóra teszünk. Elkergetjük zsarnokainkat, hogy valaki sokkal hitványabbat ültessünk a helyére.

ELEONORE: Hagyd békén! Nem látod, hogy régóta halott már? Azt mesélik, mikor Dantont a vesztőhelyre vitték, feléje fordult, és azt mondta: „három hónap múlva kövess ez úton!” Én is csak úgy halottam. Akkorra már teljesen elpusztult belülről. A lelke. Nem szeretheti a népet, aki Istennel és önmagával ellenkezésben van. Önmagunkat szeretni annyi, mint derűs szívvel és türelemmel fogadni saját esendőségünket, és bízni mindhalálig, hogy bocsánatot nyerünk botlásainkra. Nem a történelem gonosz, mert akkor az ember is mindenestül olyan lenne. Pedig csak védtelen. Különös módon éppen önmagával szemben. A gyűlölet forrása a félelem, és a félelemé a hazugság. Királyok, ügyeletes népboldogítók nem állhatnak ellen. Csak a szív. Egyedül a szív.

(Függöny. A zaj egészen erős.)

(Jules kiszalad a függöny elé. Nincs rajta smink. Határozott mozdulattal leveti és eldobja a parókáját, nyakfodrait, kabátját.)

GLÁSER DIÁNA

Mocorog a hajnal

*Elefántokkal ébredő félhomály,
Költözik a fény
Kis szobám ablakán át, lassú léptekkel
Vándorol,
Apró réseken.*

*Mocorog a hajnal
Prizmát morzsol a
Szemeim közé.*

Ébredni kéne már.